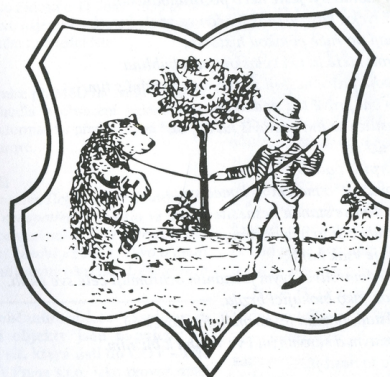

VĚTRNÍK

ZPRAVODAJ
MĚSTSKÉHO ÚRADU
VE VYSOKÉM NAD JIZEROU

LISTOPAD 1996

ZPRAVODAJ MěÚ Vysoké nad Jizerou - Větrník č. 11/1996, vedoucí redaktorka
Ludmila Hnyková, náklad 400 ks, cena 4,- Kč. Příspěvky zasílejte do každého posled-
ního dne v měsíci na MěÚ Vysoké nad Jizerou PSČ 51211.
Vytiskla tiskárna Glos Semily, s. r. o. tel./fax(0431) 2644 v roce 1996.

P. Bosmans

DOMÝŠLIVOST

*Domýšliví lidé se podobají Donu Quichottovi.
Považují se za výjimečné.*

*Člověk by mohl s nimi zažít leccos zábavného,
kdyby to nebylo tak obtížné žít s nimi den co den.
Nedovedou si představit, že kromě jejich osoby
by mohlo být ještě něco pozoruhodného.*

*Vždycky, když vyprávíš něco ve společnosti,
mají po ruce nějakou historku,
proti které ta tvá splaskne jako bublina.*

*Tvoje práce nestojí za řeč, ve srovnání s tím,
co oni právě teď podnikají.*

*Jestliže se jim postavíš na odpor,
urazí se.*

*Utrpí-li porážku,
považují to málem za konec světa.*

*Časem se stanou nesnesitelnými
a vůbec si to neuvědomují.*

Co je však horší:

tito domýšlivci svým jednáním ochromují celé své okolí.

Jsou jako blokující brzda.

*Zůstaň, prosím tě, normálním člověkem,
prostým a skromným i ve vztahu k bližním.*

Nic to nestojí.

ZPRÁVY z městského úřadu

Městský vodovod

Správu vodovodu a kanalizační sítě převzeme opět MěÚ ve Vysokém n.J. Bližší informace budou poskytnuty v prosincovém vydání Větrníku. V případě vodovodní poruchy se obračejte i nadále na pana Martina Nesvadbu nebo přímo na MěÚ.

Přidělení bytu

MZ přidělilo byt v čísle 28 panu Miroslavu Dlouhému na dobu určitou - 1 rok.

Žádost o slevu

MZ nevyhovělo žádosti p. D. Jona, který požádal MěÚ o slevu nájemného z provozu koupaliště ve Vysokém za letošní léto.

Pension

Zdravotní komise při MěÚ na svém zasedání dne 4.II. rozhodla o obsazení jednotlivých bytů. Bližší informace u předsedkyně komise pí Ivy Mejnarové.

Omluva

Rodině p. Jaroslava Tichého se omlouváme za chybu, která nedopatřením vznikla ve společenské kronice v minulém čísle Větrníku. Pan Jaroslav Tichý zemřel již 31. 1. 1996 a úmrtí bylo oznámeno v únorovém čísle. Děkuje za pochopení.

Oznámení občanům města Vysokého n. Jiz., jejichž objekty jsou napojeny na kanalizační síť, která ústí do ČOV - Trč
Firma OREA Praha s.r.o. jako provozovatel ČOV Trč oznamuje občanům, že z důvodů převodu majetkových a uživatelských práv k ČOV hodlá dořešit smluvní vztahy při čištění odpadních vod na předmětné ČOV.

Z těchto důvodů budou občanům zaslány návrhy smluv o provozu, užívání a financování čištění odpadních vod. Bližší informace budou zaslány spolu s návrhy smluv.

Školní okénko

Setkání nejmilejší

II. část

Většina z nás má ještě v živé paměti doby, kdy v okolních obcích existovaly tzv. jednotřídky, kde žáci dokončili čtvrtý nebo pátý rok povinné školní docházky a dále pokračovali v ZDŠ ve Vysokém n.J. nebo v Jablonci n.J.. Tak tomu bylo i za nás. Ten pravý kolektiv se začal formovat až v páté a šesté třídě, kdy se k nám připojili žáci ze Zlaté Olešnice, Pasek, Sklenářic, Roprachtic, atd.

Pro nás přespolní, a nebylo nás málo, bylo Vysoké opravdovým městem a vysokká škola něčím velkým. Velký učitelský sbor, spousta žáků, školní družina, školní klub, knihovna a různé zájmové kroužky. Jen my přespolní jsme měli trochu nevýhodu, neboť jsme byli časově omezováni autobusovými spoji, pokud jsme nechtěli ze školy pěšky, a tak jsme se všech akcí neúčastňovali.

Naše třída měla však zásluhou naší třídní učitelky pí L. Hnykové něco navíc, něco zvláštního, co nám leckdo záviděl - samostatný literární kroužek. Pod jejím vedením se někteří z nás účastnili sólových recitačních soutěží (tehdy se tomu říkalo STM) a mnohdy jsme dokázali, že jsme lepší než třeba žáci z okresního města. Nejvíce však vzpomínáme na skupinová vystoupení našeho recitačního sboru - tzn. literární pásma-. Kolik sil

musela vynaložit pí Hnyková, než spoutala naši bujarost a nacvičila s námi program, s kterým jsme pak často vystupovali i veřejně, což pro nás byl ten největší zážitek. Jistě ještě dnes si starší občané našeho města vzpomenu na černé hodinky, na pásmo veršů básníka Jana Nohy nebo vietnamské poezie. A odměnou za naši píli byla návštěva samotného básníka Jana Nohy na našem vystoupení, beseda s ním, návštěva Pasek a muzea Věnceslava Metelky. I když jsme byli literárním kroužkem, nacvičili jsme i různá taneční vystoupení a někteří z nás dokonce vystupovali v "Aidě", kterou nastudoval vysoc-
ký divadelní spolek k výročí založení divadla Krakonoš a kterou natáčela i ČS televize.

V kterém roce to bylo..?

A tak bych mohla jmenovat další a další akce, které náš kolektiv sdružovaly, přinesly nám spoustu zážitků, na které jsme při letošním srazu vzpomínali. Ale to stále není všechno. Vždyt:

"Život lidský je malé pozastavení v nezvratném toku dějin. Touha vytvářet, žít něčím novým."

Ing. Jana Filipová

MŠ

Co se děje v Mateřské škole ve Vysokém n. J.

"Zítra jedeme na Janovu horu", znělo z úst dětí v mateřské škole.

Paní učitelky připravily výlet na Janovu horu, kde děti jezdily na koních a domů se vracely s velikými zážitky

a dojmy. To však nebyla jediná akce, kterou děti absolvovaly. Paní učitelky pro děti připravují různé zábavy, aby zpřijemnilly jejich pobyt v mateřské škole. Děti chodí na výlety, trasy jsou pěkné a pro děti zajímavé. Například šly pěšky přes Kamenec do Jablonce nad Jizerou, odkud jely vlakem do Vichové a zpět do Vysokého autobusem. Dále navštívily Mateřskou školu v Jesenném, divadelní představení Tři rubíny, místní muzeum. Mateřskou školu vysoce navštívila Mateřská škola z Jablonce nad Nisou. Na škole byl bazar, děti sbíraly jablka a z výtěžku se zakoupily hračky. Poslední větší akcí byl výlet do Bozkovských jeskyň, odkud si děti přivezly mnoho dojmů.

Chtěla bych touto cestou poděkovat kolektivu učitelek v Mateřské škole ve Vysokém. n. J. za dobrou péči o naše malé, za vytvoření hezkého prostředí v mateřské škole a za všechno, co pro naše děti dělají.

D. Sajdllová

Na Janovu horu za huculy

Když se na chodbě Mateřské školy ve Vysokém nad Jizerou na zdi pod schody objeví nějaké oznámení, vždycky to slibuje něco zajímavého. Tentokrát dvojbarvě vyvedený plakátek: "Upozornění - zítra 16.10. výlet na Janovu horu - odjezd v 7.45 hodin - sportovní oblečení - s sebou: batoh, pitíčko, pláštěnku."

A tak maminky připravily požadované věci, paní kuchařky jako každý den, snad

jen o něco dřívě, svačtinu a paní učitelky si přibalily dávku trpělivosti navíc /nebylá třeba, překové byli hodní/. Dětem nadšení nechybí nikdy, takže se mohlo vyrazit za huculy na Janovu horu. Přestože Krakonoš měl po celý týden jako prozatímní starosta a patron divadelní přehlídky starostí nad hlavu, stačil nám při tom všem zajistit krásné počasí. Nalodili jsme se a přes Roprachtice, Vichovou a Hřabačov si to šinuli k Benecku. Paní Šíkolová navigovala podle plánu a přiznala se, že tento krásný kout Krkonoš ji zůstal neznámý. Nebyla sama, kdo se za to trochu styděl. Ne tak nová posila pedagogického sboru paní Rychtřová, která dojíždí z Mrklova, zná nejenom jména a historii každého hotelu, boudy či obchůdku, ale ví, kam vede která lesní pěšinka a kde roste nejvíce hub. Byla nám tudíž zasvěcenou průvodkyní. Obavy z bloudění v hvozdech se i díky panu řidiči ukázaly jako plané. Netrvalo to ani tak dlouho a byli jsme na místě.

Koníci. Vpravo, vlevo, vepředu, vzadu a za chvíli i pod námi, resp. pod dětmi. Nastoupili odvážlivci z první várky. Ta druhá mezitím svačila a já si chvíli povídala se sympatickou spolumajitelkou farmy Marií Karbusickou. Pro zajímavost alespoň pár fakt. Základy budoucí farmy se začaly budovat v roce 1979 na místě starého teletníku. Už v srpnu 1987 jim byl udělen statut chovné stanice, mohli se pochlubit oficiálně uznaným rozmnožovacím chovem huculských koní. V současné době se tu prohání 65 těchto zvířat /letos jich hodně prodali/ a z celkového počtu 12 zaměstnanců o ně pečují 4 lidé. Huculi jsou poměrně skromní na ošetřo-

vání i ustájení a přitom jejich využití je velmi široké. Pocházejí z Huculska na východní Ukrajině, odkud se rozšířili i na východní Slovensko, do Polska a později dál. Na Janově hoře je využívají k turistickému ježdění a protože tito koně jsou i klidní - a to je základní předpoklad pro hipoterapii - našli tu uplatnění i při léčbě některých psychických a fyzických poruch, zejména u dětí. Třetí možností, která se návštěvníkům nabízí, je výuka jízdy s instruktorem. Přicházejí sem lidé vesměs bez zkušeností, takže není důvod mít strach. Konec konců blíží se zima, a to se dá padat do sněhu. Ani sních totiž neodřízne Janovu horu od "cicilizace", od hotelu Praha se tam dá dojít pěšky. Nejlepší je domluvit si návštěvu telefonicky předem. A pak od devíti až do čtyř odpoledne /s hodinovou polední pauzou/ můžete cválat, klusat, případně jenom stát a s nadhledem se kochat okolní přírodou...

Pak jsem zase chvíli pozorovala děti a málem jsem kvůli tomu - k velkému veselí ostatních - přišla o housky a koblihy, jejichž vůně přilákala jedno nezbedné hříbě. Nebezpečí jsem však zažehnala.

Děti byly skvělé. Nepletu-li se, tak pouze šest jich koně obdivovalo jenom zpovzdálí. Ostatní, majíce na hlavách přílbíčky, se pod dohledem Marie Karbusické, Ivy Bártové a jejich kolegy projevíly jako zatím mírní sice, ale přesto nadějní kovbojové a amazonky. I když na druhou stranu musím říct, že je to zmožlo natolik, že se na zpáteční cestě spánek ze zdravé únavy zaháněl "Vandrující blechou" a dalšími písničkami.

A ještě pár čísel. Ujeli jsme přes šedesát kilometrů, bylo nás deset dospělých, jedenadvacet dětí z Vysokého a devět z Jesenného, drobotina jezdila na třech koních, rohlíků snědla nepočítaně.

Každý má, v lepším případě jenom občas, nějaké trápení. Problémy nahlížené z koňského sedla, už jenom vzhledem k výšce tohoto krásného zvířete, se musejí jevit mnohem menší a okolní příroda je pomůže ještě zminiaturizovat. Takže neváhejte si občas udělat výlet. Třeba právě na Janovu horu a Benecko. My jsme tam ulovili krásný podzimní den.

A. Sládková

P.S. Paní Karbusickou a její dceru jsem shodou okolností den před naší návštěvou potkala ve vysokém Krakonoši na Třech rubínech. Líbily se jim.

ZŠ

Naše děti za paní Kulturou

Nebývalé množství příležitostí potýkat si s paní Kulturou měli žáci základní školy v samém úvodu letošního školního roku, na přelomu září a října. Tři žánrově rozmanité hudební koncerty absolvovaly v Semilech třídy druhého stupně a jedno divadelní představení v domovském městě zhlédla celá škola.

První se vydaly na milý výlet do auly Gymnázia v Semilech děti ze sedmé a šesté třídy, kterým byla určena opera

W.A. Mozarta Bastien a Bastienka. Pro velkou část z nich to bylo vůbec debutové setkání s operním představením. Toto drobné dílko s prostým dějem, které Mozart zkomponoval v pouhých dvanácti letech, připravila s operními pěvci scény Národního divadla paní Zdena Holovská. Ona byla žákům příjemným průvodcem operou i osudem a dílem geniálního skladatele.

Nám všem ve škole dobře známý profesor teplické konzervatoře Václav Krauhulík, který nás v loňském roce hned několikrát navštívil se svými hudebními čísly (o Osvobozeném divadle, české country a lidové písničky), čekal tentokrát na naše žáky osmé a deváté třídy v semilském kulturním stánku Golf. Spolu se svým synem Václavem, laureátem třech klavírních soutěží, je provedl dějiny stylů evropské hudby v pořadu nazvaném Od renezanace po současnost. Děčka se tak ve formě poutavého pásma setkala se jmény a tvorbou J.S. Bacha, G.F. Handla, G. Bizeta, L. Bernsteina i našeho J. Ježka a dalších.

Atmosféru zcela odlišnou od předšlých dvou spíše komorních koncertů mělo vystoupení profesionálního jazzového seskupení Twin-Q, kterého se v aule Gymnázia v Semilech opět zúčastnily dva naše nejstarší ročníky. Muzikanti, velmi dobře komunikující s mladým publikem, vybízející ho k okamžitým reakcím během skladeb, k tleskání i pískotu, připravili jednak jakousi přehlídku jazzových žánrů a jednak seznámení s jednotlivými moderními nástroji. Čímž se hudební zájem dětí a mládeže z většiny zatím ještě nepřesahující obzor masové

pop kultury opět na chvíli rozšířil. V tomto i předešlých případech se tak stalo díky pořadatelům akce Semilského hudebního podzimu.

Pohádku Tři rubíny jsme už zhlédli v rámci přehlídky Krakonošova divadelního podzimu. Zúčastnili jsme se dvou ze tří zcela vyprodaných představení, na která se sjely školky i školy z blízkých i vzdálených obcí a měst. Pohádku o přátelství, láске a víře, zasazenou do prostředí dálného orientu, nastudovali divadelníci z Rakovníka. A svým vizuálně i zvukově efektním pojetím připravili dětem vděčnou podívanou.

A na závěr snad ještě zmínka o tom, že bylo příjemné sledovat, jak se na všech akcích naše děti coby celek slušně chovaly a jak s odpovídajícím slavnostním zevněškem k pořadům přistupovaly, čímž v kulturnosti mnohdy vynikaly nad školy jiné.

Mgr. Petr Pýcha

Podkrkonošská společnost rodičů a přátel dětí zdravotně postižených se sídlem v Semilech ve spolupráci ze Základní školou Vysoké nad Jizerou zve všechny děti z Vysocka na odpoldne :

"MIKULÁŠSKÁ SNĚHULÁKIÁDA" - sobota 7. prosince 1996 ve 14.30 hodin - Vysoké nad Jizerou, na hřišti.

Kdo přijde, toho čekají soutěže a hry na sněhu s tajemnými názvy, jako například "Kouli kouli", "Pytlák Řiha", "Nebojsa", "Robin Hood v Grónsku", "Lední medvěd" nebo "Strážce iglů".

Kdo nevěří, ať tam běží, ať si s námi zasoutěží. Za sedm stříbrných vymění zlatku. Za zlatku dostane los. A když bude štěstí na jeho straně, vyhraje mikulášskou cenu. A když nebude snít? Nevadí! Sejdeme se za rok.

ISS

Divadlo očima čtyř dívek rodinné školy

Když jsme 18. října 1996 se čtyřmi lístky v ruce vstupovaly do divadla Krakonoš, netušily jsme, jak báječný zážitek ze hry Obchodník s deštěm si odnese.

Divadlo bylo vskutku zdařilé a o malý rozhovor se s námi podělil člen spolku divadelních ochotníků v Radnici Josef Pěnička. Přestože měl čas pouze mezi odpoledním a večerním představením, našel si chvíli i na krátký, ale milý rozhovor s námi.

Pane Pěničko, my o vás víme, že jste se zúčastnil první přehlídky vesnických ochotnických divadelních souborů v Žebřáku. Od první přehlídky již uběhl nějaký ten rok a nás tedy zajímalo, co vás stále táhne na tyto akce.

Já divadlo dělám už padesát let. Začínal jsem v pěti letech rolí cvrčka, potom v šesté třídě jsem hrál hastrmana. No a divadlo v člověku něco nechá - člověk potřebuje mít někoho vedle sebe, někoho, na koho se může obrátit a světit se mu.

Mimoto hledám dobrodružství i v tom, že jsem velký fanda Skautu.

Když jsem po učilišti a vojně dospěl, vrhnul jsem se opět s bezva partou na divadlo. Přišly první úspěchy, což nás motivovalo pro další divadelní činnost. Spolupracoval jsem s divadlem Jiřího Beneše a měl jsem také možnost režirovat hru. Tak jsem se vlastně dostal až k té první divadelní přehlídce v Žebráku. A protože v Žebráku nebyly pro tuto akci podmínky, divadelní podzim se přesunul do Vysokého nad Jizerou. A my, náš soubor? I když jsme podruhé nepostoupili, stále jsme cítili potřebu být u toho. Proto jsme přijeli do Vysokého, dokonce o několik dnů dříve, prohlédli jsme si, co jsme chtěli, protože jsme chtěli všechno vědět, dokonce jsme ani nespali. A od té doby se sem stále vracíme.

Divák si pod pojmem divadlo představí většinou jeviště, oponu a scénu. Zkusíte přiblížit divákům divadlo z té druhé strany.

Divák ví, že scéna je nahaná, cítí iluze, proto ho herec musí vtáhnout do děje a nadchnout ho pro to. Je to náročné, herec se musí trefit do představy, kterou si divák vytvoří. Také musí počítat s přírozenými reakcemi diváků, každá generace reaguje jinak.

Pane Pěníčko, děkujeme Vám za rozhovor a přejeeme Vám i členům souboru do dalších let mnoho úspěchů, jak v činnosti divadelní, tak v životě.

III. RŠ Balatková, Vrabcová,
Pluhařová, Kašpárková

Rozhovor Lenky Štefanové z 3. RŠ s budoucí textařkou a zpěvačkou Alenou Horvátovou, studentkou 2. ročníku ISS Vysoké n. Jizerou.

Jak ses dostala k hudbě?

Dostala jsem se k ní při rapingu. Závodně jsem rapovala 2 roky. Uvědomila jsem si, že nechci jenom tancovat, ale i zpívat, a proto jsem začala sama trénovat svůj hlas. Později si mého hlasu všiml Jan Brdlík a dopomohl mi i k první demopáске. Ale celkově to nebylo tak lehké.

Máš svůj idol?

Idol? Konkrétní idol, podle kterého bych se měla řídit, ten nemám. Jinak velmi uznávám Anitu Dorth, Madonnu, Marilyn Monroe, Kim Wilde a Kylii.

Vím, že píšeš texty. Řekni mi, kde bereš inspiraci?

Tu беру ve svých pocitech. Když se rozejdu s přítelem, složím baladu o lásce, nebo když mi to nevyjde v nějaké soutěži, složím píseň o tom, že mě nikdo nezastaví a že se vždy vzbudím proto, abych zpívala dál.

Co cítíš k hudbě?

Hudba je taková moje druhá láska. Stala se součástí mého života. Nikdy bych se jí nechtěla vzdát. Pro každého má hudba určitý význam, i když existují i vyjímky, ale já osobně bych bez hudby nemohla existovat.

Budeš se do budoucna hudbě nadále věnovat?

Budu se jí věnovat a chci se v ní zkonalovat. Chci toho poznat více a zlepšit svůj hlas.

Chtěla bys mít vlastní nahrávací studio?

Ano, protože když chci jít do jakéhokoliv nahrávacího studia, zaplatím nehoráznou částku za nahrávání. Kdybych měla vlastní studio, byla bych denně u nahrávání a pomáhala ostatním amatérským zpěvákům k demopáskám a určitě bych za to nechtěla tolik peněz.

Sklízíte se skupinou nějaké úspěchy? Kde?

Ještě jsme neměli žádný koncert nebo vystoupení. Úspěchy sklízíme v okruhu známých a rodiny. Také v Americe, kde se už naše píseň "DDDISCO-MMMUSIC" pouští běžně na diskotékách. Pouští ji tam můj kamarád Joseph. Prý se líbí, takže ji pouští až šestkrát za večer.

Jak dlouho trvá, než se nahraje jedna písnička?

Jak kdy. My jsme tu naši první nahrávali 4 hodiny, a to jen proto, že jsme ještě amatéři. "DDDISCO-MMMUSIC" je podstatně velmi jednoduchá písnička. Problém byl v tom, že můj hudební partner se nikdy v životě neučil angličtinu a teď jel do studia a měl to anglicky odrapovat. Nakonec vše dobře dopadlo.

Jak dlouho se už vlastně věnuješ hudbě a zpěvu? Prošla jsi nějakými kurzy zpěvu a tance?

Hudbě a zpěvu se věnuji celkem asi 5 let. Jak už jsem řekla, hudba se stala součástí mého života. Hlas trénuji denně 2 hodiny. Neprošla jsem ještě tolika kurzy jako soutěže. Spoustu soutěží jsem absolvovala, ještě než jsem založila skupinu 2 Relatives. Já jsem hudební samouk.

Co na to říkají rodiče?

Rodiče na to nemohou říkat nic, jen to, že na prvním místě pro mě musí být škola, prý po maturitě si mohu dělat, co chci, a mají pravdu!

Tvoje písničky jsou nazpívané v angličtině. Počítáš i s českými?

Ano, teď připravujeme sladounky ploužák v češtině. Nejsme Angličani ani Američani, jako si prý návštěvníci "Party diskotéky", tam, co dělá můj přítel Joseph, myslí. Chceme Josephovi nabídnout i český song s lákavým a romantickým textem. Není nic špatného na českém danceflooru.

Co připravuješ?

Většinou do budoucna nic neplánujeme, protože to pak málokdy vyjde, ale co určitě připravujeme, je videoklip k první písni. Klip se plánuje na leden-únor. Ještě sami nevíme. Podle toho, jak bude mít volno jeden kameraman z Novy. Jinak, jak už jsem řekla, plánujeme český ploužák. Dále mě zaměstnává škola a skládání, takže nemám moc času. Teď se budu učit hrát na klavír, a to už vůbec nevím, jak to všechno stihnou.

Netrpí tím tvůj soukromý život?

Zatím ne. Není nic, čemu bych se nemohla dostatečně věnovat.

Řídíš se nějakým heslem?

Ano. A mám jich více. Například: "Bez peněz do světa hudby nelez."

Přeji ti, aby se tvůj sen - stát se textařkou - vyplnil.

Hodně štěstí.

Rapovat - moderní výrazný tanec při speciální hudbě, při níž se jenom mluví, nezpívá.

Z KULTURY

Letošní přehlídka se vydařila

Pěkně počasí přivítalo návštěvníky Krakonošova divadelního podzimu už v pátek, kdy se představili místní pořadatelé. Na rozloučenou se nám obloha podmráčila, myslím však, že účastníci byli spokojeni i tak.

Kunderův Jakub a jeho pán v podání Karolinky nezklamal. Dva hlavní představitelé L. Křenek a S. Šulák hráli jako o život, získali za své role cenu, ale soubor asi stoprocentně nedokázal hru podat.

Zmatkařům s jejich Deseti statečnými se podařilo určitě zapůsobit na obecenstvo, přestože porota označila produkci za kých a srovnání s Dallasem poněkud překvapilo. Nicméně D. Svobodovi byla udělena cena za herecký výkon.

V neděli odpoledne proběhlo příjemné posezení s otcem a synem Brouskovými, kterému ve srovnání s besedami minulých let přece jen něco chybělo.

Boleradičtí opět dokázali, jak jsou nasáklí svými tradicemi a prostředím, kde žijí. Dlouhý Rok na vsi byl asi nejzdařilejším představením po všech stránkách. Ještě jeden dojem se nabízí-totíž, že od dob Mrštíků se toho v lidských vztazích zase tolik nezměnilo. Ocenění dostali A. Koráb (Rybář) a R. Omasta (Martin), A. Chalupová za režii a divadelní spolek

bratří Mrštíků za inscenaci. Navíc byli nominováni na Hronov 1997. (Doporučení na 1. místě "Byl to skřivan" a na 2. místě "Jakub a jeho pán.")

Rakovník se Třemi rubíny byl beznadějně rozebrán školami základními i mateřskými, takže se muselo přidat jedno představení. Dětem se líbili herci, kostýmy a drak.

Představitelky francouzské Premiéry mládeže ze Žlutic rozhodně návštěvníky divadla chytly. Cena připadla Simoně v podání J. Kopplerové.

Mně osobně josefodolská inscenace hry v Tomhle domě spal bůh nezažala. Porota ocenila herectví J. Bartáka a J. Řeřichové.

Na Radnici a známého Obchodníka s deštěm se názory různily.

J. Pšenička za návrh scény, V. Filip za roli Starbucha a v dalším představení za dvojroli S. Odložil a trojroli A. Hošťálková obdrželi ceny. Divácky neúspěšnější Byl to skřivan nováčků z Horních Moštěnic měl spád a pobavil stejně jako host přehlídky Česká Lípa. Revizora provedl jako komedii k obrazu svému, až by se Gogol divil.

Porota, jak vyplývá i z ocenění, vyzdvihla především herecké výkony soutěžících souborů. Celkové vyznění letošní přehlídky i s dalšími doprovodnými akcemi bylo velmi slušné. Všechna představení kromě besedy a pátečního odpoledne byla naprosto vyprodaná. Ti, na které se nedostalo, ať se nezlíbí. (Omlouváme se všem, kteří přišli do divadla ve středu odpoledne. Pro nezájem bylo toto představení zrušeno.)

Iva Řehořová

Ještě jednou o Antalu Staškovi

Narodil se 22. července 1843 v "rebelantské a písmácké" /Olbracht/ obci Stanový. Pocházel z deseti dětí ze selského rodu. Jeho otec i děd byli pevní, houževnatí a neustupní, jak je vychovalo drsné podhůří a jak na ně působily i tehdejší dějinné události, které přijímali velmi vnitřně. Byl to hlavně politický, sociální a národnostní útlak za absolutismu Metternichova a Bachova, revoluční události kolem roku 1848, protirakouské hnutí kolem táborů lidu v letech 1868-1870 a pod.

V rodině se schovávaly a hlavně četly zakázané noviny a knihy K.H. Borovského. To všechno utvrzovalo v rodině protirakouské smýšlení a proniklo do duše Toníka Zemana, pozdějšího spisovatele Antala Staška. Ten v roce 1853 odchází do německého gymnázia v Jičíně/jiná gymnázia tehdy nebyla/kde poznává život městských lidí a navazuje nová přátelství. Gymnaziální studia pak ukončuje v polském Krakově, kde žil u svého strýce Františka.

V roce 1861 zahajuje právnická studia v Praze, aby je úspěšně ukončil opět v Krakově, kde byl v roce 1866 promován na doktora práv.

Potom pracuje jako advokátní koncipient v Kolíně, Praze a Roudnici. Mezitím pobývá krátkou dobu v Rusku, kde do roku 1875 pracuje jako učitel a vychovatel. Konečně v roce 1878 si zřizuje vlastní advokátní kancelář v Semilech, kde působil celých 35 let. Poznal dobře život

tohoto města, které zastupoval ve sporech proti dvěma továrnám firmy Schmidt. Poznal také život textilního dělnictva, které rovněž zastupoval a hájil před soudy.

V roce 1913 zanechal advokátní praxe a odešel na odpočinek do Prahy. Dílo, které nám zanechal, vzešlo z bytostného sepětí s rodným krajem horního Pojizeří a Podkrkonoší. Podílel se na společenském a veřejném životě a stýkal se s nejrozmanitějšími typy venkovských i městských lidí, do jejichž osudů mohl nahlédnout a utvářet si tak své úsudky a životní názory.

Z jeho bohaté tvorby jmenujme především Blouznivce našich hor, dále romány V temných vírech, Na rozhraní, Když hlad a válka zuřily, Stíny minulosti, O ševci Matoušovi a jeho přátelích /zfilmováno v roce 1947 na Vysocku/ a mnoho jiných. Hlavní okamžiky svého života vtiskl spisovatel do svého díla Vzpomínky.

Antal Stašek zemřel v Praze dne 9. října 1931, když mu bylo 88 let. Měl slavný, oficiální pohřeb. Byl členem České akademie a byl ctěn nejen spisovateli, ale i pražským obyvatelstvem.

Rozloučit se s ním přišel i prezident republiky T. G. Masaryk, jeho přítel, který nezapomněl, jak jej oslavil spolu s A. Jiráskem v Obecním domě roku 1927. Urnu s popelem nechal odvézt jeho syn Ivan Olbracht do urnového háje v Semilech. Zakrátko se však tato urna ztratila a dodnes nebyla nalezena. Ivan Olbracht, syn Staškův, vyslovil tehdy názor, že ji ukradl někdo z "blouznivců našich hor" a že se později objeví. Nestalo se.

Zůstala jen památka v srdcích obyvatel našeho kraje.

Slavomil Strnad

Když začne padat zlaté listí...

Když podzimní vítr, který má tu nezaměnitelnou vůni spadaného listí a oddychující země, která se chystá k zimnímu spánku, když tento vítr začne pročešávat zlaté koruny kaštanů, začíná pro divadelní ochotníky týden milých, přátelských setkání, týden debat o divadle, o tom, co se komu za ten rok podařilo, ale co také ne, týden krásných vzpomínek na ročníky minulé.

Já měla letos takový zvláštní pocit, že tahle láska naplňuje nás všechny neviditelným poutem touhy, být alespoň na jevišti někým jiným, kdo za nás přes rampu vypoví naše přání a sny. Shlédla jsem pozorně všechna představení a měla jsem hřejivý pocit, že mám po celé naší maličké vlasti spoustu hodných přátel, lidí, kteří jsou, stejně jako já, prostoupení oddanou pokorou k divadlu a udělají pro to maximum, aby mohli naplnit svá divadelní přání. Aby měli možnost vstoupit do světa někoho jiného, někoho, kdo za ně vypoví, jak velká tahle láska je...

Povídání s Alenou Chalupovou, režisérkou divadelního souboru z Boleradic, mně potvrdilo, že jenom s pokorou, obětavostí, plní a laskavostí lze udělat divadlo, jaké právě tenhle soubor přivezl. Skromnost a taková zvláštní neokázalost dýchla na mne z jejich představení Rok na vsi. Ale takhle pěkně se povídalo i s řadou jiných účastníků letošní přehlídky a já jsem právě těmto tichým debatám

nad voňavou kávou vděčna za mnoho moudrého a laskavého, co se člověk dozví. Přijíždějí sem lidé, se kterými se setkávám i během roku na soutěžích o Pohárek SČDO, na přehlídce v Rakovníku, v Třebíči, ale i na FEMADU v Libici n.C. A když pak přijedou sem, do Vysokého, mám radost, protože přijíždějí "pobejt" staří, dobří přátelé. Pan Slávek Odložil, který tak exceloval ve hře Byl to skřivan, je z Přerova, kde jsem byla již třikrát jako soutěžící a měla jsem pocit, že právě přes divadlo se známe již léta. Ale takových pracovitých lidí, kteří na oltář Thálie kladou nekonečné hodiny ze svého volného času, takových sem jezdí moc, a to je právě to krásné. Všichni stejně posedlí, všichni připravení udělat pro amatérské divadlo vše. Darovat své, třeba již chabé síly, ochotnickému konání, abychom, až se za rok sejdem, mohli vyprávět nejen o svých úspěších, ale i nezdarech. Kéž jsme zdraví, abychom v tento voňavý, barevný čas mohli naplnit své opuštěné dlaně přátelskými stisky rukou. Aby naše společná láska byla naplněna pocity dobře vykonané práce.

Slávka Hubačíková

Víte že ...

□ v domě u Bartoníčků (vedle potravin) byl otevřen nový obchod *V l a s t i m i l* ?

Jeho majitelem je pan Vlast. Špráchal. K dostání jsou levné věci, převážně odívání, doplňky (deštníky, rukavice, košile, kapesníky, šátky, ponožky), dále i různé předměty denní potřeby (lampičky,

nákupní tašky, kšandy) i různé drobné umělecké předměty (skleněné figurky a zvířátka), atd.

Konečně, přesvědčte se sami!

Na otázku, proč si pan Špráchal otevřel obchod takřka proti konkurenci (a konkurencí s částečně podobným zbožím je ve městě patero), odpověděl: "Je to pokus o vytvoření pracovního místa pro nezaměstnaného."

Otvírací doba:

denně 9-12, a 13-17, sobota 9-12

□ jsme se konečně dočkali prostorného nákupního střediska potravin? Už nebude problémem jezdit pohodlně s nákupním vozíkem. Oddechnou si nejen prodáváci, ale hlavně všichni zákazníci, neboť budou moci nakupovat bez zlobení na nedostatek místa. Díky za to patří schopné a podnikavé vedoucí pí Štředové.

□ Upozorňujeme občany našeho města, že muzeum chystá na Vánoce malou **výstavu vánočních zvyků** – stromek, betlémy. Výstava bude otevřena od 15. 12. t.r. v obvyklých návštěvních hodinách. Srdečně zveme.

Píší nám o nás

Milá paní redaktorko,

velice se mi žádá, abych se Vám zase ozvala. V posledním Větrníku jsem četla velice zajímavý článek, interview s paní Milenou Patočkovou. Je to úžasné, čeho jsou lidé schopni. Obdivuji takové pevné charakteru a jejich lásku k přírodě.

Moc se mi líbí ve Větrníku, když mi připomíná něco pro Vysoké typického - jména lidí, kteří jsou mi známí, nebo jen povědomí, mě potěší. Ráda mám i všechna vyprávění z minulosti městečka. Moc se mi líbilo vyprávění z divadelního dění a o úspěchu v cizině od p. Mgr. Pýchý. Zajímá mě, kdo slaví nějaké jubileum, kdo se žení nebo vdává, a žel, i kdo zemřel. To si vzpomínám denně v každé hodině na Adělu Hanušovou, bývalou vrchní sestru v léčebně. My jsme se spřátelily pomocí dopisů, neboť její domov ve Vysokém byl i mým dlouhodobým domovem. Velmi budu želeť jejich dopisů a zpráv o všem, co ji těšilo a o všem dění ve Vysokém. Věděla, co všechno mě zajímá. Na sekretářii leží říjnový Větrník a hledím na něj smutně, jako kdyby mohl za to, že Aděliny články už tam číst nebudu. Ráno i večer je už u nás cítit podzim. Myslím, že i Kozí hřbet v Krkonoších jsou trochu pocukrované. Přesto Vám přeji ještě hezké a sluneční podzimní procházky.

Vybráno z dopisu pí Loni Schweidlerové z Bratislavy; bývalé zdravotnice v nemocnici ve Vysokém.

Řadu let čtu váš Větrník. Narodila jsem se ve Sklenářicích r. 1920. Každý měsíc ku konci čekám netrpělivě na váš časopis, který přečtu několikrát, než ho předám své přítelkyni, která se narodila ve Třebíči. Obě vám za něj děkujeme, neboť nám mile zpřijemňuje naše stáří.

Se srdečným pozdravem

M. Kralová

Z HISTORIE dávne i nedávne

Kronika sklenařická

Část 3

Tomášův kříž

K němu se váže pověst o nešťastné lásce mlynářovy dcery Pavlínky a lesního Šperlinga, které rodiče zabránili. Dívka se pak trápila a lesník odešel na Šumavu. Nemocná naposled chtěla se rozloučit s domovem a krajinou na Tomášském návrší, kde nedaleko stála myslivna, a zde zemřela. Lesní se pak vrátil, a když se dozvěděl o dívčině konci, zemřel na jejím hrobě.

Horale ověněním borovice a sochy spasitelovy pak v den sv. Magdaleny světili památku nešťastných milenců.

Čerti ve Sklenařicích

Čerti byli u Machačků v Blansku a v čp. 21, kde chovali černý breviář, tj. kouzelnickou knihu. Když rodiče jednou odešli do kostela, děti jej našly a četly si v něm. Vyrojili se čertíci a trápili skutečným, posuňky a skákáním dětí, dokud se nevrátili rodiče. Na Blansku poručili čertíkům, aby všechny kameny z polí sebrali a odnesli na tříčskou stranu, kde se dodnes říká "na kamenci". Jsou tam hromady kamení, které naopak nejsou na

Frýdštejnsku. V čp. 21 rodiče přečtením breviáře pozpátku čerty zkontrolili a nařídili jim sebrat kamení a postavit z nich val, který tam dodnes je (nad Rovněmi k Pasekám). Nad čertem vyzrál i chytrý Honáček z čp. 11.

Jaroslav Benda

autor kroniky - se r.1938 přistěhoval do Sklenařic. Nar. 1887 ve Zlonicích v okr. Slaný. Pocházel ze starého cihlářského rodu. Absolvent keramické školy v Bechyni, správceval v cihelnách v Zásadě, Plzni a Praze. Od mládí se věnoval historii a heraldice. Zpracoval historii Sklenařic od dob pohanských s bohatým výtvarným doprovodem.

Upomínky kultu pohanského v názvech "Pohaniště", kde je "Krahulčí studánka", což bývala ve skále vyhloubená mísa s nadržnou dešťovou vodou s "léčivou mocí".

Četné mohyly, kterým se říká hrobky - např. na Tomášově kříži - jsou 4. Hrobky jsou pravidelné, kuželovité, z donešených kamenů. Zapuštěné do země 20 cm až 1 m. V roce 1936 byl v některých nalezen popel a keramika. Jsou v lesích, na vrcholcích, kolem skal.

Benda podrobně rozepisuje historii hornopojizerského krajiště, ostraží, jmen obcí.

Stezky - jedna směřovala přes Vysoké do Sklenařic - "Trhovice", dále "Královina" až k Hvězdě a tzv. stará "Javornická" vozová cesta. Formani jedoucí po této stezce rozprodávali ve Sklenařicích zboží.

První zprávy o Sklenařicích z 1 pol. 14 století.

Sklář Mikuláš Quysser r. 1377 slibuje dodat do Hlohova ve Slezsku 3 200 skel na 2 vozích. Jedná se o skla okenní, kulatá, jež se spojovala olovem. 2 hutě vyráběly také svícní, poháry, konvice, misky a jiné užitkové předměty. Podle vzorů benátských zhotovovány věci okrasné, ryté a broušené. Sklářny ve Sklenařicích lze označit za nejstarší kolébku našeho českého sklářství. Kdy a proč zdejší hutě zanikly, není zjištěno.

Iva Řehořová

Dušičková vzpomínka na vysokého starostu Ph. Mr. Josefa Kramáře

Již sto a jeden rok uplynul od úmrtí lékárníka, vlastence, prvního konstitučního zemského poslance z r. 1848, voleného za Semilsko, vysokého radního a starosty v letech 1841-1856, Josefa Kramáře. Nebývalou měrou se zasloužil o rozvoj svého rodného Vysokého po stránce kulturní, hospodářské a sociální.

Narodil se dne 13.6.1814 v domku č. 109 na jižním staroveském svahu "U Břízků". Jeho otec byl prvním vysokým lékárníkem od r. 1813 a byl z vysokého selského rodu - Adam Kramář. Matka Marie byla dcerou váženého ponikelského rychtáře Michala Tomička a sestrou poslance Dr. Karla

Tomička, přítele Riegrova. Bratr Josefa František, lékárník v Přerově, stal se tam prvním českým starostou. Právě Josef převzal ve Vysokém po otci lékárnu r. 1839 a již jako radní se pak oženil s Marií Řihovou, dcerou purkmistra z Libáně. Jako vysoký starosta v r. 1856 lékárnu prodal, potom působil v Liberci, Libáni a Praze. Po náhlé smrti svého bratra Františka /cholera/ r. 1866, kdy do dvou dnů zemřela i jeho matka, t.č. přebývajícím v Přerově, převzal lékárnou a starost o tři děti po bratrovi. Jeho dcera byla Miloslava, narozena ještě ve Vysokém a provdaná Procházková. Její manžel Karel spolu s jejím otcem založili r. 1870 Národní tiskárnu, první knihtiskařský podnik na severní Moravě. Miloslava Procházková - Kramářová se pro Moravany stala svou kulturní a národní prací buditelkou moravských žen.

Sledujeme-li život J. Kramáře, zjišťujeme, jaký to byl muž vynikajícího až geniálního nadání, úžasné pracovitý a houževnatý, rozsáhlého vzdělání a ryzího charakteru. Byl vynikající matematik, historik, přírodovědec, chemik, národohospodář i filosof. Zemřel ve stáří 81 let r. 1895.

Vzpomeňme, jak se staral o zmíněné bídy krajanů za velké krize domácího tkalcovství, která nastala vlivem zakládání prvních továren v Pojizeří po r. 1821. Snažil se, aby vrchnostenský úřad semilský po svém vyhození asi r. 1842 byl přemístěn do středu semilského panství, do Vysokého n. J. Kníže

Rohan žádosti nevyhověl, úřad zůstal v Semilech. Aby opatřil vysokým tkalcům práci, odebral se Josef Kramář opět r. 1844 s purkmistrem Vodsedálkem do Prahy k místodržiteli, arcivévodovi Štěpánovi, jemuž osobně podal jim psanou žádost o nákup pláten pro vojsko a nemocnice od našich horských tkalců. Arcivévoda Štěpán byl mu nakloněn, ale proti intrikám tehdejších dodavatelů a vysoké vojenské byrokracie nic nesvedl, protože šlo zřejmě i o tučné provize vojenských pánů. Mnoho metrů vzorků různých pláten museli pak se ztrátou prodati v Praze. V téže době se zasazoval i o provedení stavby krkonošské silnice z Trutnova přes Vysoké do Liberce, aby opatřil lidu práci a pomohl Vysokému k lepšímu spojení se zázemím. Vyměřena byla již r. 1844, dokončena r. 1856, vlivem odporu německých obcí, které nechťely, aby silnice vedla zrovna tudy. Tehdy byl arcivévoda Štěpán dvakrát osobně ve Vysokém a na Příchovicích odpočíval s knížetem Rohanem na Buchštejnské skále, odkud se mu zalíbil krásný výhled, a na tomto místě kníže Rohan dal stavět vyhlídkovou věž, kterou nazval Štěpánkou. Josef Kramář prosadil ve Vysokém umístění slaměnkářské školy pro zavedení slaměnkářství, jako lékárník a chemik začal s výrobou octa ze sladu, až události a následky r. 1848 výrobu přerušily. Činil pokusy s plavením tuhy, měl již objednávky 4 tis. centů pro Anglii, protože ale nebylo silnic a upravených cest, celý výdělek by

pohltil dovoz materiálu břídlíčnaté tuhy. Zkoušel i výrobu různých likérů z bobulí a ovoce, pokoušel se pěstovat i moruše, aby se zavedlo hedvábnictví. Stále přemýšlel, jak pomoci pozvednouti zapadlý kraj a pomoci mu průmyslem k rozkvětu. Zřídil i fond pro školu, která pak byla za kostelem, v domě zakoupeném městem, otevřena r. 1854. Zavedl v obci i tržní a požární řád, dal postavit novou hasičovnu a nechal přeložit hřbitov za město. Veliké starosti, které měl s podporováním sociálně slabých za trvající nouze, konečně i unava z neustálých protivenství proti jeho novotám a pak potřeba vzdělání pro jeho dorůstající děti, to vše jej donutilo prodat lékárnu. Přestěhoval se do Liberce, pak do Libáně, kde byl opět zvolen starostou, později odešel do Prahy. V r. 1866 převzal po zemřelém bratru lékárnu v Přerově a r. 1874 přesídlil trvale do Olomouce. Ještě z Přerova podnikl i s rodinou r. 1873 dlouhou cestu do rodných Krkonoš, k nimž lnul velikou láskou. Prošel pěšky téměř celé Čechy, Moravu, Rakousy a Sasko a byl jedním z nejstarších zakladatelů české turistiky a propagátorem Podkrkonoší. Své Krkonoše probádal po stránce historické, geografické, přírodovědné i národohospodářské.

Pamětní deska určená pro dům č. 123, v němž bývala lékárna, je umístěna nyní v muzeu.

Jana Vaváčková

SPORT

Volejbal ve Vysokém

Jaká je v současné době situace ve volejbalu?

Soutěž mužů probíhala jako v předchozích letech. Sezóna 96-97 začala v okresním přeboru v září a muži sehráli podzimní část soutěže, což je 14 zápasů v 7 termínech. Do jarní části soutěže nastoupí z pěkného druhého místa, které vybojovali na podzim.

Odbíjená žen se však v této sezóně 96-97 dočkala podstatných změn. I. třída krajského přeboru byla z důvodu zlepšení úrovně hry přesunuta do haly. Proto se také posunul začátek soutěže až na 5. října. Rozlosování I. třídy KP ženy skupiny "A" je od 5.10.1996 do 12.4.1997, což je velice náročné jak finančně, tak i časově. Doufáme, že vedení KP zredukuje počet hracích termínů. Po prvních odehraných zápasech však můžeme konstatovat, že odbíjená v halách má skutečně vyšší úroveň. Pro informaci uvádíme výsledky prvních odehraných zápasů:

- 05.10. Vysoké- Baník Žacléř 3:0, 3:2
- 12.10. Rokytnice - Vysoké 3:0, 2:3
- 19.10. Vysoké - Jičín 3:2, 3:1
- 26.10. Vysoké - Hradec Králové 3:1, 0:3

Vzhledem k tomu, že družstva HK, Kvasin a Jičína patří v naší skupině k nejtěžším soupeřům, je trenér Jindra Matura s naší hrou zatím spokojený.

Markéta Zelinková

Klub českých turistů

Klub českých turistů pořádal 28.10. 1996 pěší túru do oblasti Českého ráje. Účast : sedm členů, trasa : Lázně Sedmihorky- Janova vyhlídka - hrad Valdštejn- prohlídka hradu s kastelánem. Výklad pana kastelána o historii hradu byl podán velmi poutavou formou. Mile nás překvapil svou ochotou a humorem povídání. Na tomto hradu jsme byli mnozí poprvé a vřele každému tuto návštěvu doporučujeme. Hrad je v současné době v rekonstrukci a je předpoklad, že při každé jeho návštěvě uvidíme něco nového. Dále pokračujeme Zlatou stezkou Hrubých skal. Po mnoha vyhlídkách do krásného okolí až na Hrubou skálu a dále Myší dírou a údolím Dračích skal zpět do Sedmihorek. Přejíždíme do Vyskeře. A trasa pokračuje dále - vrch Vyskeře - kaplička s výhledem na Trosky a a široké okolí Českého ráje. Sestupujeme a pokračujeme po modré značce na hrad Kost. Čas nám nedovolil prohlídku, a tak se vracíme údolím Žehrovky přes Pleskovský mlýn zpět na Vyskeř.

I přes říjnové počasí se výlet vydařil a každému doporučujeme návštěvu této krásné oblasti v blízkosti našeho bydliště.

J. Jirouš

J. Libal

Společenská kronika

Vzpomínka

22. listopadu to bude rok, co zemřel pan Karel Bartoniček, roduvěrný Vysočák, nadšený ochotnický herec a režisér, který patrně dosáhl vrcholu ve své poslední roli Piláta v Komedii o umučení Páně. Pozorně a se zaujetím sledoval nejen činnost vysockých ochotníků, ale i vývoj české divadelní kultury jako návštěvník významných divadelních představení v Praze.

Byl úspěšným propagátorem díla svých předků, vysockých perníků. Předváděl je i se slovním doprovodem v muzeích v Praze, ve Vrchlabí, v Jilemnici i ve Vysokém, kde jeho perniová chaloupka budí nadšený obdiv zejména dětských návštěvníků.

Dovedl poutavě vyprávět o významných osobnostech i o typických figurkách, které navštěvovaly jejich kavárnu, pak restauraci a bývaly hosty jejich hotelu, jehož demolice byla pro něho těžkou ranou.

Na Karla Bartonička jako svého spolupracovníka věčně vzpomíná vedle jeho četných přátel i redakce Větrníku.

Redakce

Životní jubilea oslavili:

Sklenařice:

28.11. Běla Jeníková 75 let

Stará Ves:

12.11. Stanislav Štěpánek 70 let

Tříč :

01.11. Josef Grosman 91 let

09.11. Jaroslav Chmelík 82 let

Vysoké n.J. :

05.11. Anna Holá 93 let

08.11. Anna Kvardová 74 let

10.11. Anna Nečásková 78 let

11.11. Stanislav Haas 82 let

13.11. Leopoldina Vítámvášová 97 let

13.11. František Farský 71 let

16.11. Růžena Ducháčková 84 let

17.11. Milada Cešová 77 let

23.11. Milada Vašíčková 77 let

27.11. Marie Svatá 85 let

Do dalších let přejeme hodně zdraví.

12. 11., den před svými 97. narozeninami zemřela nejstarší občanka Vysokého paní LEOPOLDINA VÍTÁMVÁŠOVÁ.

Čest její památce

13. listopadu se dožívá 65 let paní Věra Štěpánková, dlouholetá spolupracovnice Větrníku. Přejeme další léta ve zdraví a spokojenosti a děkujeme za všechnu práci.

JILEMNICE

V Jilmu 229
514 01 Jilemnice
tel. fax: 0432/54 30 52

Projekce, prodej, montáž, servis

Bezobslužné ekologické topení (zemní plyn, topný olej, propan butan)

- kotelny (rodinné domky, hotely, průmyslové objekty)
- teplovodní topení (radiátory, podlahové topení)
- regulace topných systémů
- vložkování komínů
- rozvody vody, odpadů, elektro

preventivní kontroly, revize a servis

Garantujeme tříletou záruční dobu
na instalovaná zařízení !!!

! kompletní dodávky na klíč !

